

V úvodu práce Jan Vaněk dobře vymezil pole svého zájmu. Také výběr a práce s citacemi je kvalitní. Srozumitelně vstupuje do prostoru tématu, chápe provázanost a podmíněnost naší existence s vnímáním, chápáním a tvořením. V části "Estetické vnímání prostředí" neřeší estetické vnímání, ale zcela odlišný konstrukt, k tématu se vztahující jen hodně vzdáleně. Paralela se sociálními vztahy není paralelou, ale popřením předchozích tvrzení. Symbolickou hodnotu prostředí autor pouze zmiňuje, ale problém nezkoumá. Environmentální senzitivita je představena heslovitě, jsou to jen konstatování, kde chybí hledání zdrojů. V dalších kapitolách již Jan Vaněk srozumitelně formuluje svá východiska, která jsou opět podepřena dobře zvolenými citacemi. Trochu zjednodušený vývoj krajinomalby je v závěru zajímavější a ukazuje směřování autora, to souvisí i s mapováním výtvarného jazyka, od kterého Jan Vaněk odvozuje své chápání tvorby. I když jsou autorovy úmysly čisté, snaha poctivá, neubrání se tomu, aby do této výtvarné aktivity nevstoupilo určité klíšé, víra v hloubku individuálního prožívání přírody chvílemi působí až barvotiskově. Osvěžující je popis jednotlivých akcí. Výtvarné artefakty, které vznikaly během umělecko-výzkumné praxe, mají naléhavost a sdělnost.

Jednotlivá cvičení uvedená v didaktické části jsou zajímavá, poutavě popsána, z prezentace je cítit opravdovost, která zhodnocuje tuto aktivitu.

Velmi si cením, že během procesu vzniku této bakalářské práce se u Jana Vaňka prohlubovala schopnost sebereflexe a kritické hodnocení jak vlastního směřování, tak i této části výtvarného provozu.